

דבריה האחרונים של אידה נודל בבית המשפט, קודם שנגזר
דינה לארבע שנות גלות

21.6.78

מוסקבה,

אף כי להלכה תואשמי בהסגנה על התרופסת ב-1 ביוני, תרי לא על כך דנים אותי.
אף לא על התפגנה ב-4 ביוני בככר סרובגאיה העמידוני לדין. אני עומדת לדין
על שבע שנות חיי הקודמות לכן - השנים היפות בחיי.

יתר על כך, אם כעבור שנים רבות אצטרך טוב לומר את דברי האחרון, אני בסוחח
שגם אז, כתיים, אשוב ואומר שהועמדתי למשפט עבור שבע שנות חיי אלה - השנים
הקשות ביותר והסובות ביותר. בושך שבע שנים אלה למדתי לתוך גאה, בראש מורס
כאדם וכיהודיה, שבע שנות חיי אלה היו רצופות מאבק יום-יומי למעני ולמען
אחרים. ובכל פעם שתלחתי לחושיט יד מטיישה לקורבן נוסף, נמלא לבי רגש
עילאי, אף דוגמתי. יתכן שתחושה זו קרובה לתחושתה של אשה המעניקה חיים
חדשים.

גם אם שאר ימי חיי יהיו אפורים וחד-גוניים, יתמסו שנים אלה אח לבי, בהכרח
שלא היו חיי חסרי תוחלת.

אף אחד טכט, שופטי, לא ישכיל לתמציא עונש נקמני שישלול את החיטב ותנחחון
של שבע השנים הללו.